

No tenir casa, mata

«L'habitatge és la primera barrera de protecció per preservar la salut, la vida i la dignitat»

Ahir mateix a Barcelona en ple toc de queda, van dormir a Barcelona 1.200 persones al carrer, mentre la gent d'Arrels Fundació els hi repartia un "Certificat" que acredita que no tenen res, quin cinisme que té el Poder Burocràtic!! Demana certificats justificatius, fins i tot al qui no té res!!!

A Terrassa, els equipaments per a les persones sense sostre (Andana, Alberg Sant Pere, i Alberg Famílies) han tingut des del mes de Juny fins al setembre un augment important de persones, en alguns casos ha augmentat en un 50%. Davant l'extrema gravetat i de vulnerabilitat en què es troben, moltes persones, que a sobre de no tenir llar, estan exposades als efectes d'aquest virus Covid-19 per la forma malsana en què viuen, un grapat d'entitats de tot l'estat espanyol que treballen amb els sense llar, han impulsat una Campanya de denúncia i d'avis cap a les Administracions, sota el lema "No tenir casa, mata".

En un estat, on les últimes xifres diuen que prop de 800.000 llars i més de 2.100.000 persones viuen, en la més absoluta precarietat residencial, cal aixecar la veu amb força (com a últim i desesperat recurs, davant de tanta insensibilitat), per tal que els poders públics i la ciutadania entenguin d'una vegada, que vol dir no tenir casa, no tenir llar.

En un context en què "l'habitatge s'ha convertit en la primera línia de defensa davant el coronavirus", com assenyala Leilani Farha, Relatora de l'ONU per un habitatge adequat, les mesures dirigides a la població per afrontar el coronavirus, com augmentar la higiene, quedar-se a casa o el distanciament social estricte, no són realistes ni possibles per a les persones que viuen al carrer.

Aquestes dificultats són especialment greus en un país com l'Estat Espanyol, que manca d'un parc d'habitatge social de lloguer adequat: ja que, únicament compta, amb prop de 275.000 habitatges d'aquest tipus, la qual cosa suposa tan sols l'1,5% del parc d'habitatges principals (dades de l'Informe de la Defensoria del Poble "l'habitatge protegit i el lloguer social a Espanya 2019").

A això se suma el fet que, segons l'estudi realitzat a l'"Estratègia Nacional Integral per a Persones sense Llar 2015-2020?", l'esperança de vida de les persones sense llar està entre 42-52 anys, el que són uns 30 anys menys que la població general.

Només cal veure el nostre trist entorn, de la tercera ciutat de Catalunya (Terrassa), on no paren els desnonaments (només d'ençà que es va iniciar la Pandèmia, fins al dia d'ahir, la PAH ha pogut parar un total de 40 desnonaments (que només són una part dels que suporta Terrassa). I mentrestant, un Ajuntament, i un equip de Govern, sense idees i sense polítiques efectives d'habitatge (això si la regidora d'habitatge, es desplaça personalment i de forma desesperada a intentar parar desnonaments. (sense paraules...).

Davant l'agreujament de la vulneració el dret humà a l'habitatge en temps de la Covid-19, en un temps de crisi extraordinari, on alguns drets és fragilitzen encara més caldria exigir de forma urgent (amb l'Ajuntament al davant), per exemple:

- Una llei estatal de garantia d'accés a l'habitatge on s'incloguin totes les situacions d'exclusió residència i sensellarisme.
- Caldria incrementar, o iniciar en alguns casos, l'esforç realitzat per l'Administració pública en matèria de rehabilitació i manteniment del parc d'habitatges, promocionant l'habitatge de lloguer

social de forma preferencial (tot cercant les estratègies que siguin, com l'expropiació de pisos a la banca, o arribant a acords reals i eficaços... Amb agents privats).

- Definir i implementar una estratègia específica de lluita contra l'exclusió residencial / sense llar, basada en un enfocament de dret humà a l'habitatge, amb dotació pressupostària adequada i recolzada en la coparticipació dels diferents nivells administratius i administracions (500.000 euros als Pressupostos de 2020 de l'Ajuntament de Terrassa, és ridícul i insultant).
- Continuar amb la mesura extraordinària de paralització de desnonaments i desallotjaments sense allotjament alternatiu en habitatge habitual per a llogar. Segons dades del Consell General de Poder Judicial, el 2019 a Espanya es van realitzar 54.006 desnonaments; reflectint una realitat dramàtica: gairebé 150 desnonaments diaris, 6 cada hora.

Cal recordar a les Administracions Públiques, i l'Ajuntament de Terrassa, primer que, cal garantir una vida digna per a tothom, recordant que l'habitatge és la primera barrera de protecció per preservar la salut, la vida i la dignitat. Aprofito també, per llençar una crida a la sensibilitat i veracitat dels mitjans de comunicació a l'hora d'informar sobre la situació real en què viuen les persones sense llar.

No tenir casa impedeix tenir una llar, unes relacions socials normalitzades, un espai bàsic de protecció, a més de suposar un seriós impacte en la salut física i mental". "Afecta els somnis, les oportunitats, la confiança i la salut d'aquestes persones, i, per tant, als seus drets. D'aquí que diguem que no tenir casa, mata.